5. junij – Binkoštna nedelja

Apd 2,1-11

Odlomki iz Apostolskih del, ki smo jim sledili od velike noči dalje, so nam dovolj jasno povedali, da je bil glavni namen pisca osvetliti prelomno točko v širjenju veselega oznanila: ko prestopi meje Svete dežele in izraelskega ljudstva in začne uresničevati tisto, kar je naročil Kristus, ko se je po vstajenje prikazal enajsterim: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16,15). Vendar se za Luka, pisca Apostolskih del, ta prelom začne šele z rimskim stotnikom Kornelijem v Cezareji, pred tem pa je omemba dveh ključnih dogodkov mlade Cerkve: Jezusov vnebohod v 1. poglavju in prihod Svetega Duha v 2. poglavju. Ostala poglavja od 3. do 9. vključno pa se ukvarjajo z dogodki v mladi jeruzalemski krščanski skupnosti, s Štefanovim mučeništvom in spreobrnitvijo Savla, poznejšega apstola Pavla.

Ob upoštevanju vsega tega je jasno, da binkoštnega dogodka, kakor je opisan v Apostolskih delih, ne moremo gledati kot neko poročilo, ki izhaja iz leta Kristusove smrti in ga je Luka posnel po kakih pisanih ali samo ustno prenešenih podatkih. Po vsej verjetnosti teh podatkov sploh ni imel. Že prva vrstica nam to potrjuje: »Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi zbrani na istem kraju« (Apd 2,1). Kdo so bili ti “vsi”. Kateri je bil ta “isti” kraj. Očitno za Luka te zgodovinske in. zemljepisne podrobnosti niso važne, kar seveda pomeni, da opis binkoštnih dogodkov ni zgodovinsko poročilo, ampak potek izpolnjevanja Kristusovega naročila: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu.«

Delo, ki ga je začel Jezus, se zdaj začenja uresničevati. Vstajenje, vnebohod in izlitje Svetega Duha Luka opisuje kot tri dogodke, v katerih se dopolni Jezusovo poveličanje. Za čas Cerkve bi lahko rekli, da je vsa zgodovina en sam binkoštni dan. Binkošti pomenijo judovski praznik, ki so ga obhajali petdeset dni po veliki noči. V začetku je bil to pranik žetve, od 2. stoletja po Kr. dalje pa je bil praznik Postave, sprejete na gori Sinaj. V zvezi s tem praznovanjem je stara judovska legenda, da je ob razglasitvi deseterih Božjih zapovedi Božji glas odmeval v 70 jezikih, tako da so zapovedi lahko razumeli vsi. Povezava s tako imenovanim “seznamom ljudstev” v Apostolskih delih je jasna. Prav tako je značilna podoba silovitega viharja, še posebej, če upoštevamo, da imajo v hebrejščini in grščini

veter, pihljaj, dih in duh isti tematski koren. To, kar prihaja z neba in nima še imena, se pokaže kot svetlobna oblika, jeziki, podobni plamenom, ki se razdelijo nad navzoče in vsi so napolnjeni s Svetim Duhom. Končno je znano ime tega, ki prihaja.

Zato je razumljivo, da so prvi kristjani v binkoštih videli začetek Nove zaveze in razglasitev Postave, ki ni več vklesana v kamen, ampak v Božjega Duha. Seveda ostane v veljavi dejstvo, da se je Nova zaveza začela s Kristusovim vstajenjem, toda za prve kristjane je bil bolj pomemben začetek oznanjevanja nove Postave, oznanjevanja, ki je potegnilo jasno črto med starozaveznimi obveznostmi in novozavezno svobodo Božjih otrok. Karizma govora v mnogih jezikih potrjuje simbol plamenov: vesoljnost novega oznanila. Torej je treba ponoviti s Pavlom; »… ni več ne Juda ne Grka… « Med člani Kristusovega skrivnostnega telesa, ki je Cerkev, pa tudi ni nikogar, ki bi bil privilegiran. Samo dobra dela bomo vzeli s seboj, ko pride čas našega odhoda in obračuna s preteklostjo. Za vse ostalo bo dovolj nekaj desk in lopat prsti, ali pa žara s pepelom.